

**LIBRIS**

We know  
books

DEMI WINTERS

CALEA  
OASELOR

SERIA  
CENUȘA MAGICĂ  
CARTEA ÎNTÂI

Traducere din limba engleză  
DANIELA PURGARU

**LITERA**  
București

## Capitolul 1

### *Skarstad*

Silla Nordvig credea în micile semne pe care zeii străvechi li le lăsau muritorilor – cerul roșu, care prevestea surpriza, *flîta*, care anunța schimbarea și șoimul negru, un vestitor al morții. Mai presus de toate, ea știa că ghinionul venea întreit, așa că n-ar fi trebuit să fie nicio surpriză când clopotele blestемate începură să bată. Totuși, tresări speriată.

După ce își clăti aluatul de pâine de pe mâini, Silla se șterse pe materialul gros al fustei țesute în casă. „Cenușă”, își zise. Săptămâna asta îi pusese capac.

Totul începuse să se ducă pe apa sâmbetei când Olaf cel Roșu ceruse plata chiriei cu o săptămână înainte de termen, limitându-le și mai mult bugetul găunos. Apoi, Silla se arse la degetul mare în timp ce scotea turtele de orz din jar, scăpând toată tava în foc. Cerealele erau din ce în ce mai scumpe – după trei ierni lungi la rând, grânele erau pipernicite, iar anul agricol se anunța a fi unul sumbru. Silla se alesese cu o papară zdravănă pentru greșeala ei.

Iar acum, al treilea ghinion al săptămânii – clopotele alea blestемate.

Silla își netezi broderia înflorată de-a lungul brâului rochiei albastre cu șorț, aceeași purtată de toate servitoarele iarlului Gunnell și merse afară. Zgomotul cheilor de fier semnală sosirea Berăi, soția

iarlului Gunnell, cea care conducea gospodăria. Silla își găsi repede locul în rând, strângând din degete în timp ce Bera le număra.

– Douăsprezece. În regulă, duceți-vă! rosti ea cu voce blândă, făcându-le semn să iasă. Să sperăm că merge repede. Pentru toată lumea.

O briză ușoară mângâie fața Sillei și-i desprinsese câteva bucle castanii din împletitura strânsă, în timp ce păsea pe potecă. Pentru o zi mohorâtă, cu soarele ascuns în spatele norilor, era plăcut de cald. O viespe îi zumzăi înaintea ochilor, iar ea o alungă. Din grădinile gospodăriei se auzeau păsările ciripind. Pentru o clipă, fu aproape liniște. Până când clopotul bătu din nou, prelung și atât de tare, încât o făcu pe Silla să scrâșnească din dinți.

Își sincroniză pașii cu ai celorlalte, cu privirea ațintită la fusta albastră a fetei din fața ei. Mergeau în șir indian, în jos pe drumul plin de hârtoape. Silla nu trebuia să se uite pentru a ști că iarlul Gunnell și oamenii lui – războinici, grăjdari și agricultori – veneau în urma lor. Iarlul era unul dintre puținii membri ai nobilimii care nu se folosea de *thralli* aduși din Norvaland, dar, dacă ar fi făcut-o, și ei li s-ar fi alăturat. Clopotele nu erau altceva decât cel mai mare egalizator, solicitând prezența tuturor iseldurienilor care aveau peste zece ierni, indiferent de clasă.

Silla aruncă o privire spre grajduri, dar nu își putu zări tatăl. El era acolo, undeva printre agricultori, în tunică gri, pătată de noroi. Ștergându-și murdăria de pe față, făcându-și griji pentru ea, pentru ei, hotărând că zăboviseră prea mult în Skarstad. Era timpul pentru un nou început. Încă unul.

Merseră pe drumul de pământ bătătorit și trecură printr-o poartă din zidurile satului, pe lângă case din lemn acoperite cu stuf. Grămezile de lemne erau așezate ordonat în fața locuințelor, în timp ce grădinile de varză erau pline cu ierburi aromatice și legume. Skarstad era mic și banal, așijderea majorității satelor din ținuturile din Sudur. Silla știa asta foarte bine; locuise în atât de multe dintre ele. Frumos amenajat și înconjurat de ziduri defensive înalte, satul avea două artere principale, care se intersectau într-o curte centrală, mărginită de copaci. Sala miedului era îngrijită, treptele – bine măturate, piața – pătată de sânge.

Pe măsură ce se apropiau de piață, clopotele răsunau din ce în ce mai tare, fiecare dangăt fiind mai amenințător decât precedentul. Sunetele vibrau prin oasele Sillei, întorcându-i stomacul pe dos cu fiecare pas. Bărbați și femei, negustori și fermieri li se alăturară până când mulțimea aglomeră drumul. În cele din urmă, cotiră și intrară în curtea centrală. Silla se strecură spre războinicul *klaernar*, care stătea lângă un cărucior încărcat cu pietre negre, colțuroase; îi dădea câte una fiecăruia care intra în curte. Silla își ținu ochii în jos în timp ce aștepta, știind ce ar fi văzut dacă și-ar fi ridicat privirea. Voci înăbușite pluteau prin piață, implorând. Cersind.

„E-n zadar“, își zise cu dezgust.

Prezența apăsătoare a războinicului *klaernar* care stătea semet în fața ei era sufocantă. Numiți uneori Ghearele Regelui, *klaernarii* aveau cu toții o prezență impunătoare, iar Silla își ținu privirea ațintită asupra cizmelor războinicului. Erau uzate, pătate de noroi, o priveliște pe care o găsea ciudat de reconfortantă – dovada că era, de fapt, uman. Dacă și-ar fi ridicat privirea, Silla știa că ar fi văzut că purta o cămașă din zale negre, accentuată cu protecții de umăr din argint strălucitor cu un urs care răgea. Știa că ar fi văzut trei urme de gheare tatuate de-a lungul obrazului drept al bărbatului.

Auzise zvonuri cum că fiecare al doilea fiu din Îseldur se schimba odată ce se alătura Ghearei, nu doar fizic, ci și mental. Ceva se întâmpla când treceau prin Ritual și le jurau credință regelui Ivar și zeului său urs, Ursir. Indiferent de cât de mică le era statura înainte de Ritual, se întorceau transformați – înalți și voinici ca munții, cu o expresie permanentă de încruntare pe chipurile proaspăt tatuate. Se spunea că purtau în vene binecuvântarea lui Ursir, ceea ce nu făcea decât să adâncească neliniștea Sillei.

Când Gheara Regelui îi puse în palmă o bucată de obsidian brut, mâna Sillei coborî sub greutatea ei. Rămase cu ochii la suprafața plană și lucioasă. Cum de se putea ca un lucru atât de frumos să fie în același timp atât de urât?

Dangătul răsunător al clopotelor o smulse din gândurile sale, răsunând atât de puternic, încât era aproape asurzitor în piață. Silla se împletici înainte, uitându-se disperată după albastrul ajutoarelor

iarlului Gunnell. Cumva, îi pierduse din vedere. Silla își ridică privirea, doar pentru o clipă, încercând să se orienteze.

Era o greșeală; știuse asta, dar nu se putuse abține. Trei rânduri de coloane în formă de „V” se înălțau din podiumul circular aflat în centrul pieței, cu un altar runic din piatră poziționat în centru. Fiecare condamnat era legat de un set de stâlpi de lemn, cu brațele întinse larg între ei și cu picioarele legate la bază. Un căpăstru de fier le acoperea chipurile ca o botniță, înăbușindu-le vocile. Păcat că legăturile nu le acopereau și ochii; acele suflete nefericite vedeau totul – mulțimea, pietrele, iminența morții. Așteptarea era o parte la fel de importantă a pedepsei, presupunea Silla.

Se sprijinea pe picioarele tremurânde, iar privirea i se fixă pe cea a femeii din mijloc. Ochii ei erau înnebuniți de frică, cu albul lor dezgolit. Inima Sillei se strânse când își dădu seama că nu era o femeie, ci o fată aflată la începutul adolescenței. Chipul fetei se estompa, ochii ei căprui dizolvându-se în verdele vibrant al mamei, îndemnând-o să-și întoarcă privirea...

„Nu.”

Cu răsuflarea tremurată, Silla își forță privirea spre pământ. Acum nu era momentul pentru ca acele amintiri să iasă la suprafață.

– Următorul! răsună vocea *klaernarului*, smulgând-o din gânduri.

Căutând cu privirea, Silla zări în sfârșit albastrul și maroul din dreapta ei și se îndreptă repede spre grup.

Micuța blondă era cu ei, mică și nelalocul ei printre ajutoarele iarlului Gunnell. Părul ei neîngrijit îi era lipit de gât și avea fața murdară. Ochii de un albastru bântuitor, ridicați la colțuri, o priveau pe Silla în timp ce fetița își făcea de lucru cu tivul cămășii de noapte rupte și șifonate.

– Ar trebui să fii mai atentă, se auzi vocea tânără a fetei.

Silla încercase să ghicească vârsta fetei și estimase că avea cinci sau șase ierni.

– Și tu ar trebui să ai grijă la maniere, zise ea absentă.

– Ce-ai spus, Katrin? întrebă Bera pe un ton sever.

Privirea Sillei se îndreptă spre chipul de oțel a Berăi.

– Eu... nu cu tine vorbeam, mormăi ea.

– Atunci? Cu cine vorbeai?

Își îndreptă privirea înapoi spre locul unde stătuse fetița cu câteva clipe mai înainte – acum nu mai era nimic decât spațiu gol. „Ai vorbit destul”, își zise Silla, strângând din buze. „Vino-ți în fire, Silla Margrét!”

– E atât de greu să găsești ajutoare bune, mormăi Bera. Leneșe sau duse cu pluta.

Silla trase adânc aer în piept, îndreptându-și privirea în altă parte. Zărind un cap blond, familiar, presărat cu fire cenușii, întâlni privirea tatălui său. Acesta păru ușurat când o văzu, de parcă și-ar fi ținut respirația. Lângă el stătea bunul grăjdar, care le oferise blănuri și câteva provizii pentru bucătărie când Silla și tatăl ei sosiseră pentru prima dată în Skarstad – Tolvik, dacă n-o înșela memoria. Cu un zâmbet sumbru pe față, Tolvik își plecă ușor capul argintiu, iar Silla îi răspunse la fel.

Norii se risipiră, iar razele soarelui se revărsară din cer, făcând să strălucească mineralele din pietrele din pavaj și încălzind spațiile Sillei.

Din fericire, dangătul clopotelor încetă. Trecură câteva minute, timp în care mulțimea crescuse, umplând piața și revărsându-se pe străzile laterale. Conversații șoptite și o energie fremătândă se așternură în curte; tensiunea era atât de densă, încât o puteai tăia cu toporul.

În cele din urmă, Cuvântătorul Zeului pătrunse în curte. *Gothiul* lui Ursir era un bărbat înalt, capul lui palid și chel strălucind în piața inundată de soare. Purta o robă maro, largă, prinsă în jurul umerilor, cu tivul brodat cu rune aurii strălucitoare. Doi războinici *klaernari* înalți îl flancau pe *gothi*, cu piei de urs pe umeri, care le indicau rangul, cel puțin de *kaptein*. Ca toate Ghearele Regelui, aveau bărbi lungi, împletite în două cozi; topoare, săbii și pumnale prinse la șold.

Unul dintre *kapteini* luă o bucată de pergament și începu să citească, vocea lui răsunând tare și răspicat în curte.

– Din ordinul regelui Ivar Inimă-de-Fier din marea dinastie a regilor mării Urkan, fiul regelui Harald al Norvalandului și mare suveran al regatului Íseldur, le-am adus pe Agnes Svrak, Lisbet Kir

și Ragna Skuli în fața noastră, în îndeplinirea datoriei noastre sacre de a le judeca. Ele sunt acuzate de folosirea intenționată a magiei. *Kapteinul* privi spre mulțime. Ce spuneți, oameni din Skarstad, despre femeile astea care încalcă în mod flagrant regulile din regatul nostru? Despre femeile astea care nu cred în legile noastre?

– Vinovate! scandă mulțimea.

Aceste procese erau un ritual lipsit de conținut. Nimeni nu ceruse vreodată eliberarea condamnaților.

După pronunțarea sentinței, *gothiul* se apropie de prima condamnată, scoțând un pumnal sacru și un bol de aur dintre faldurile robei. Femeia încercă în zadar să se elibereze din legături, iar rugămintile ei surde deveniră din ce în ce mai desperate pe măsură ce bărbatul îi tăia vena de la interiorul cotului, colectând un șuvoi de sânge în bolul de aur.

– Ca toate *galdrele*, ele sunt condamnate la moarte prin lapidare, tună *kapteinul*. Dar, mai întâi, o jertfă de sânge va fi oferită drept penitență Regelui Zeilor.

Corbii croncăneau amenințător din vârful clopotniței, în timp ce mulțimea aștepta în tăcere. Piatra devenise insuportabil de grea în mâna Siliei. După un minut prelung, bolul se umplu, iar *gothiul* își înmuie degetele în sânge și trase o serie de linii și cercuri de-a lungul frunții femeii – însemnul runic ce-i interzicea intrarea în Pădurea Sacră a lui Ursir, în viața de apoi. Bărbatul chel se îndreptă spre altarul de piatră, cântând în urkană în timp ce turna restul sângelui peste inscripțiile runice.

Când *gothiul* se îndreptă către următoarea condamnată, privirea Siliei fu atrasă de balta stacojie de pe podium, sângele curgând încet din cotul primei femei. De câte ori avea să se mai întâmple asta? Câți bărbați și femei aveau să moară înainte ca pofta de sânge a Zeului Urs să fie satisfăcută – înainte ca ura lui Ivar Inimă-de-Fier față de *galdre* să fie ostioită?

Rugămintile înăbușite ale condamnatelor deveneau tot mai desperate, tot mai urgente, iar Silla își dădu seama că *gothiul* își dusesese la îndeplinire rolul și se întorsese spre mulțime.

– Acum, vă veți dovedi loialitatea față de Ursir, față de regele Ivar Inimă de Fier, prin sângele lor!

Mulțimea izbucni în urale, deși unii păreau pur și simplu resemnați cu sarcina sângeroasă care-i aștepta.

Prima piatră fu azvârlită, bufnitura întrerupând tăcerea din piață. Vederea Siliei se încețoșă pentru o clipă, țipetele mamei sale răsunându-i în cap. Strângând din dinți, se strădui să-și țină în frâu amintirile. Nu se putea pierde cu firea, nu aici, nu acum.

Mai multe pietre fură aruncate. Un zgomot surd precedă un strigăt înăbușit. Silla își ținu privirea îndreptată în jos și strânse piatra cu putere, în timp ce zbieretele sătenilor și țipetele femeilor se împleteau într-un cântec disonant care-i făcea pielea să se înfioare. Apropiindu-se de podium alături de celelalte ajutoare ale iarlului Gunnell, o văzu cu coada ochiului pe Bera azvârlind piatra. Silla stătea, însă, înmărmurită, cu privirea fixă.

Furia scânteie în ea ca o pirită lovită. „Greșit. Totu-i greșit.“

– Arunc-o, spuse fetița blondă. Pielea ta-i prea fină pentru stâlpul de biciuire.

Silla inspiră adânc, își duse brațul în spate și aruncă piatra spre podium. Nu se uită să vadă dacă își atinse ținta.

Și așa continuă, un torent nesfârșit de sânge și furie. Corbii țipau deasupra capetelor lor; sângele se adună pe podium mult după ce țipetele femeilor se stinseseră, mult după ce capetele lor zdrobite începuseră să atârne fără vlagă. *Klaernarul* se plimba prin mulțime, cu ochii după pietre neazvârlite, gustul remanent al violenței plutind greu în aer.

Vocea *kapteinului* răsună:

– Să servească drept avertisment pentru cei atrași de ispita magiei. Ursir o să vă făurească un destin de care nu veți putea scăpa. O să plătiți cu sângele.

Acestea fiind spuse, spectacolul se încheie, iar mulțimea se întoarse să plece. Nervii Siliei trepidau, picioarele îi erau grele ca fierul.

„Gândește-te la lucruri frumoase!“ și-o imaginea pe mama ei spunându-i. „Genul de gânduri care te-nvălesc.“

*Pui de focă. Strănuturi. Mirosul cârților.*

Un strigăt se auzi, întrerupându-i gândurile. Ochii Siliei se îndreptară, împreună cu ai celor din mulțime, către cer, unde o formă

se târa încet peste soare. Lumina fu înghițită, lăsându-i într-o penumbră fantomatică.

– Soarele-i furat! strigă o femeie, iar Silla înțelese în cele din urmă – era o eclipsă.

– Sunnvald e furios! se auzi vocea răgușită a unui bărbat... o voce familiară. Își arată dezaprobarea față de măcel!

Cu inima bătându-i cu putere, privirea Sillei se îndreptă spre *kapteinii klaernari*, observând o succesiune rapidă de gesturi. Trei *klaernari* îl smulseră pe vinovat din mulțime, din locul în care-l văzuse ultima oară pe tatăl ei.

Panica o cuprinse în timp ce *kapteinii* îl trăgeau pe bărbat spre podium, iar ea îi privi chipul.

Era Tolvik.

Silla răsuflă ușurată, apoi se dojeni. Nu era tatăl ei, nu, însă Tolvik era un om bun și blând. Fierea i se ridică în gât și nu-și putu abate privirea când cel mai înalt dintre *klaernari* tăie legăturile uneia dintre condamnate. Cadavrul ei căzu cu un zgomot surd, membrele profilându-se în unghiuri nefirești. Cu o eficiență nemiloasă, *kapteinul* începu să lege încheieturile mâinilor lui Tolvik de stâlpi.

Dar bătrânul părea doar ațâțat.

– Bătrânii zei nu vor tolera una ca asta! Deja ne pedepsesc cu ierni lungi!

– Tăcere! urlă *kapteinul*, palma lui izbindu-se cu zgomot de față lui Tolvik.

Tolvik clipi, apoi ochii îi sclipiră de hotărâre.

– O să curețe pământurile cu foc! S-a mai întâmplat! Se va întâmpla din nou!

Silla simți un ghem în stomac când al doilea *kaptein* păși spre Tolvik, strângându-l de gură pentru a i-o deschide. O lamă fulgeră prin aer, țipetele lui Tolvik atingând un crescendo strident înainte de a se stinge în suspine înăbușite. *Kapteinul* se întoarse spre mulțime și ceva umed căzu cu un zgomot surd. Chipul agonizant al lui Tolvik apărui în câmpul vizual, sângele curgându-i din gură, iar greața se ridică precum o gheară în gâtul Sillei. Limba lui. Îi tăiaseră limba.

– Mai are cineva gânduri păgâne cărora ar vrea să le dea glas? urlă *kapteinul*.

Mulțimea tăcu, iar umbra se îndepărtă de soare, aruncând o nuanță aurie luminiscentă în piață – greșită, complet greșită pentru atmosfera sumbră ce plutea prin curte.

– Nu există decât un singur Dumnezeu adevărat, strigă *gothiul*, tăind o venă a lui Tolvik.

Sângele i se prelingea de pe cot în vasul de aur.

– Regele Zeilor. Zeul războinic.

O tăcere mormântală umplu piața când *gothiul* desenă însemnul runic pe fruntea lui Tolvik, în timp ce turna sângele peste piatra altarului. Un *kaptein* îi întinse *gothiului* o mânășă de armură, pe care acesta și-o trase pe mână, ghearele de oțel strălucind la încheieturi.

– El este Zeul Dinților și al Ghearelor. Iar numele Lui e Ursir!

„Nu te uita!” își spuse Silla, dar nu reuși. Nici măcar când tunica lui Tolvik fu ridicată, iar ghearele îi străpunseră carnea moale a pântecului. Nici măcar când măruntaiele bărbatului mai în vârstă se revărsară ca niște țipari roz, răsușiți. Tolvik țipă în agonia pe care Silla o resimți în oase, în suflet.

El era încă în viață când mulțimea se retrase din piață.

Încă în viață când corbii se năpustiră de sus.

Încă în viață când începură să se ospăteze din el.

Silla încercă să blocheze din mintea ei toate astea, concentrându-se cu toată puterea asupra fustelor albastre ale fetei din față ei – urmărind firele țesute grosier, numărând găurile din pânză în locurile în care aterizaseră scânteile de la cuptor. Amețită, Silla o luă pe urma acestor fuste, pe drumul de pământ bătătorit, prin zidurile palisadei și în sus, spre casa iarlului Gunnell. Era un miracol că picioarele i se mișcau, deoarece amorteala preluase controlul, iar mintea îi înghețase. Nu era sigură de cât de departe mersese când un sunet înfundat îi zumzai în urechi, o mică creatură galbenă cu negru pătrunzându-i în câmpul vizual. Încă o viespe? Silla clipi când aceasta îi bâzâi direct în față, aterizându-i pe nas.

– Ce... începu ea, gonind-o cu mâna.

– Bătrân prost, mormăi Bera, distrăgând-o pe Silla de la insectă.

Gândurile îi reveniră la piață. Ce îi venise lui Tolvik? Fusese isteț și bun. A vorbi despre vechii zei, a invoca numele lui Sunnvald în prezența *klaernarului* însemna să ceri moartea. Tatăl Sillei îi spusese